

تأثیر دُعا در اجل مُعلق نه محتوم

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

لوح رقم (7) امر و خلق - جلد 3

۷ - تأثیر دُعا در اجل مُعلق نه محتوم

از حضرت عبدالبهاء در خطابی است قوله الحکیم : واما سئوالی که نموده بودید که با وجود تلاوت مناجات و قرائت دعای شفا چگونه این نفوس وفات یافتند بدانکه این ادعیه و مناجات به جهت شفای از اجل معلق است نه قضای محتوم و مبرم زیرا اجل بر دو قسم است اجل معلق و اجل محتوم . اجل محتوم را تغییر و تبدیل نه و اگر چنین باشد که از برای مریض تلاوت مناجات شود شفا یابد دیگر نفسی ترک قالب عنصری نکند و از این جهان بجهان دیگر صعود و ترقی نماید زیرا هر وقتی نفسی علیل گردد ترتیل مناجات شود و شفا یابد و این مخالف حکمت بالغه الهیه است بلکه مقصد از طلب شفا این است که از اجل معلق محفوظ ماند و از قضایای غیر محتوم مصون گردد مثلاً ملاحظه نمائید که این سراج را مقداری از دهن موجود و چون بسوزد دهن تمام گردد یقیناً خاموش شود و لکن ادعیه خیریه مانند زجاج است که این سراج را از بادهای مخالف حفظ نماید تا بقضای معلق خاموش نگردد .

ORIGINAL